

Els ratolins

Ens en vam adonar una nit que el pare es va despertar, va recordar que havia deixat una feina pendent i va decidir que, com que s'havia desvetllat, se n'anava a acabar-la: se'n va anar al seu escriptori, va encendre l'ordinador i llavors es va adonar que el ratolí de l'ordinador no hi era. I com que no el veia per enlloc se'n va anar cap a la meva habitació, on tinc el meu ordinador. I va resultar que el meu ratolí tampoc no hi era. I tot plegat li va estranyar.

L'endemà al matí ens ho va comentar, però llavors els dos ratolins eren al seu lloc, cadascun al costat del seu ordinador, i al final vam pensar que el pare, a la nit, devia anar adormit i no els havia vist.

Però la nit següent va tornar a passar exactament el mateix i llavors el pare em va dir que allà hi havia alguna cosa rara i que havíem de treure'n l'entrellat. La mare ens va dir que estàvem sonats, però després de sopar el pare i jo vam muntar guàrdia cadascun a prop del seu escriptori.

Havien tocat les dotze al campanar del poble quan vaig veure que de cop i volta el meu ratolí es començava a bellugar. I es veu que el del pare també. El meu, quan va fer el primer moviment, es va girar una mica cap a cada banda, com si ensumés la situació. I després se'n va anar cap a la pota de l'escriptori i va baixar avall, sense caure ni rrelliscar.

Vaig seguir-lo amb molta precaució i quan vaig sortir al replà em vaig trobar amb el pare fent-me xxxst amb el dit a la boca mentre anava caminant de puntetes darrere del seu ratolí. Els dos ratolins van baixar l'escala amb nosaltres al darrere, i quan van ser al menjador van desaparèixer darrere de la butaca que hi ha al costat de la finestra.

On s'havien ficat? Era ben bé que actuaven com dos ratolins qualssevol, o sigui que vam deduir que allà darrere de la butaca hi havien de tenir el cau. De moment ens en vam tornar a dormir. Ara que ja ho sabíem, vam decidir que ja sortirien del cau quan volguessin. Vista l'experiència anterior, vam suposar que l'endemà al matí tornarien a estar a punt al costat de l'ordinador, com si entressin a treballar.

Efectivament, l'endemà al matí quan ens vam llevar, els dos ratolins tornaven a ser-hi, cadascun al seu lloc. Com si no hagués passat res.

He de dir que aquell dia, l'estona que vaig estar escrivint amb l'ordinador, quan posava la mà sobre el ratolí, al començament em feia una mica d'angúnia.

En tot cas, al vespre vam decidir que provaríem una altra cosa: els trauríem les piles, a veure què passava. Vam fer guàrdia una estona i vam comprovar que cap dels dos ratolins no va moure ni un bigoti, en cas que en tinguessin. Bé, ja teníem una cosa segura: sense piles no es movien.

L'endemà a la nit vam repetir guàrdia i, com el primer dia, quan van tocar les dotze, els ratolins, altre cop amb les piles posades, se'n van anar cap al seu cau darrere la butaca del menjador. Llavors el pare va apartar la butaca. Efectivament, hi havia un forat que semblava l'entrada d'una petita cova, com els caus dels ratolins que surten en els dibuixos animats. Em vaig ajupir per mirar pel forat a veure què s'hi veia. ¿I si hi havia una pila de ratolins a dintre? Però no, només hi vaig veure els nostres dos ratolins al fons, rosegant uns papers. Quan el pare va mirar pel forat va identificar que els papers eren seus.

—Per sort, són fulls en brut, que no necessitava! —va dir, respirant fondo.

L'endemà vam fer assemblea familiar a la meva habitació. El pare havia anat a buscar el seu ratolí i l'havia posat al costat del meu. Els teníem allà al davant i havíem de decidir què en fèiem.

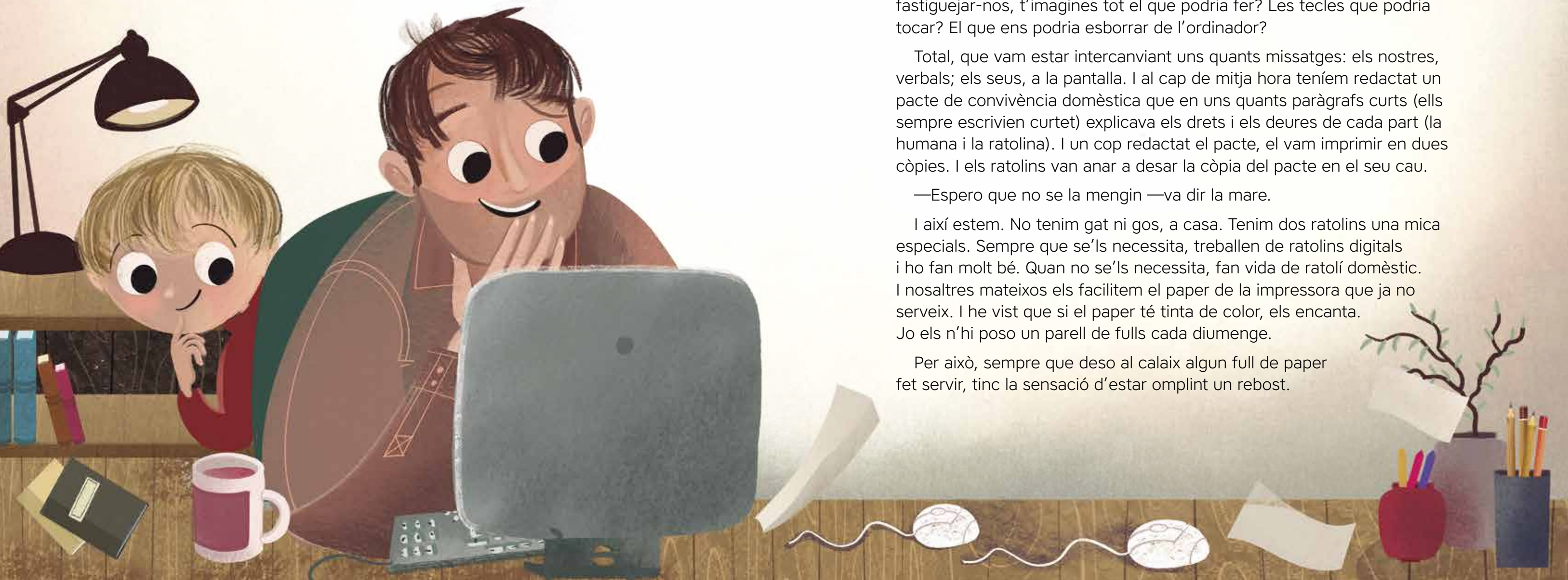
—Què podem fer? —va dir el pare—. I si un dia ens trobem la casa plena de ratolins?

—Potser a la botiga d'informàtica tindrien alguna mena de gat? —va dir la mare, que sempre és molt pràctica.

Vam estar una estona parlant-ne, amb els dos ratolins allà, quiets sobre l'escriptori. Llavors el pare va dir, mentre passava un dit pel llom d'un dels ratolins:

—Ai senyor, què en farem, de vosaltres?

—Què esperes, que parlin? —va dir la mare, en to burleta.

No, no parlaven. Però així que el pare va fer el comentari, el meu ratolí va fer un saltet i va començar a circular pel teclat, d'una tecla a l'altra: no sé com s'ho feia, però tenia una habilitat sorprenent. I a la pantalla va aparèixer un missatge: «Parlem-ne!»

I després van venir tot de missatges curts, com cagallonets...

«No ens tragueu les piles!»

«En aquesta casa hi estem molt bé.»

I d'altres.

Nosaltres, bocabadats, anàvem llegint els missatges. És veritat: els hauríem pogut treure les piles i aquí s'hauria acabat tot, però en aquell moment ens hauríem sentit com si els haguéssim parat una ratera, com si els haguéssim matat. I preferíem ser-ne amics. Ben mirat, aquells ratolins a vegades treballaven moltes hores, ens ajudaven molt, i també tenien dret a fer la seva. Qui érem nosaltres per ficar-nos en la seva doble vida? I, d'altra banda, valia més no enfrontar-s'hi. Si un ratolí volgués fastiguejar-nos, t'imagines tot el que podria fer? Les tecles que podria tocar? El que ens podria esborrar de l'ordinador?

Total, que vam estar intercanviant uns quants missatges: els nostres, verbals; els seus, a la pantalla. I al cap de mitja hora teníem redactat un pacte de convivència domèstica que en uns quants paràgrafs curts (ells sempre escrivien curtet) explicava els drets i els deures de cada part (la humana i la ratolina). I un cop redactat el pacte, el vam imprimir en dues còpies. I els ratolins van anar a desar la còpia del pacte en el seu cau.

—Espero que no se la mengin —va dir la mare.

I així estem. No tenim gat ni gos, a casa. Tenim dos ratolins una mica especials. Sempre que se'ls necessita, treballen de ratolins digitals i ho fan molt bé. Quan no se'ls necessita, fan vida de ratolí domèstic. I nosaltres mateixos els facilitem el paper de la impressora que ja no serveix. I he vist que si el paper té tinta de color, els encanta. Jo els n'hi poso un parell de fulls cada diumenge.

Per això, sempre que deso al calaix algun full de paper fet servir, tinc la sensació d'estar omplint un rebost.

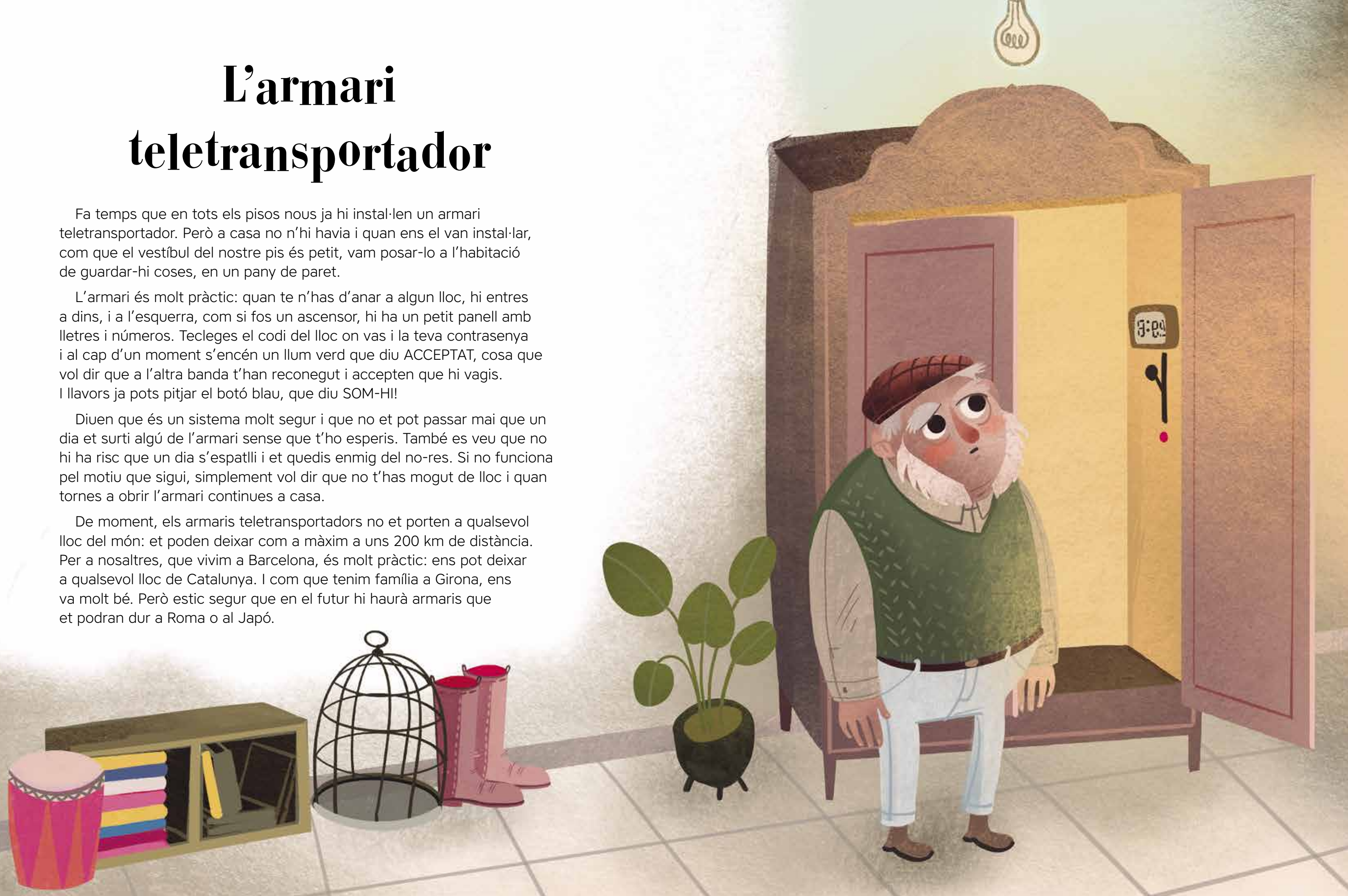
L'armari teletransportador

Fa temps que en tots els pisos nous ja hi instal·len un armari teletransportador. Però a casa no n'hi havia i quan ens el van instal·lar, com que el vestíbul del nostre pis és petit, vam posar-lo a l'habitació de guardar-hi coses, en un pany de paret.

L'armari és molt pràctic: quan te n'has d'anar a algun lloc, hi entres a dins, i a l'esquerra, com si fos un ascensor, hi ha un petit panell amb lletres i números. Tecleges el codi del lloc on vas i la teva contrasenya i al cap d'un moment s'encén un llum verd que diu ACCEPTAT, cosa que vol dir que a l'altra banda t'han reconegut i accepten que hi vagis. I llavors ja pots pitjar el botó blau, que diu SOM-HI!

Diuen que és un sistema molt segur i que no et pot passar mai que un dia et surti algú de l'armari sense que t'ho esperis. També es veu que no hi ha risc que un dia s'espalli i et quedis enmig del no-res. Si no funciona pel motiu que sigui, simplement vol dir que no t'has mogut de lloc i quan tornes a obrir l'armari continues a casa.

De moment, els armaris teletransportadors no et porten a qualsevol lloc del món: et poden deixar com a màxim a uns 200 km de distància. Per a nosaltres, que vivim a Barcelona, és molt pràctic: ens pot deixar a qualsevol lloc de Catalunya. I com que tenim família a Girona, ens va molt bé. Però estic segur que en el futur hi haurà armaris que et podran dur a Roma o al Japó.

L'única persona de casa a qui va costar adaptar-se a l'armari va ser l'avi. No ho veia clar. Ell diu que li fa cosa això de viatjar tan tancat. Que quan vas en autobús o en avió veus el que hi ha fora. És per això que les parets d'alguns armaris teletransportadors estan folrades amb grans fotografies: una vista aèria, un bosc, el mar... Però el de casa no: el de casa és igual que l'armari de la roba. Potser per això un dia l'avi es va equivocar i va entrar en el de la roba.

El pare també es va equivocar un dia, però no d'armari, sinó de codi. Anàvem a una festa d'aniversari, una festa a la qual haurien pogut convidar el nostre tiet Pere. Però el cas és que no l'hi havien convidat. I el tiet Pere és molt gelós, i sempre veu fantasmes per tot arreu. Doncs bé. El vespre de la festa vam entrar tots a l'ascensor. La mare duia un ram de flors. Tots anàvem mudats. I resulta que el pare es va equivocar de codi (es veu que hi havia només un número de diferència, que ja és mala sort!). Es va encendre l'ACCEPTAT i va pitjar el SOM-HI. L'armari es va obrir i tots vam aparèixer de vint-i-un botó a casa del tiet Pere, que va entendre de seguida on anàvem —a diferència d'ell. Va ser incòmode, però vist i no vist, perquè el pare va córrer a teclejar novament el codi, i la segona vegada no es va equivocar.

L'armari teletransportador, a més a més, et fa córrer la imaginació. Suposo que cada persona hi aboca els seus somnis. El meu és que un dia, quan hi entri, teclejaré un codi i que quan surti em trobaré a les terres de Nàrnia. La Lucy, la protagonista de *Les cròniques de Nàrnia*, bé que hi va arribar així, a través d'un armari. Però, és clar, ja ho sé: allò era inventat.

